

Бити слаб, није увек лоше

У комшилуку није било пуно девојчица. Морала
сам да играм фудбал,
да се борим,
а пре свега и да се браним.
Када сам ушла у седми разред,
наставници су рекли како сам емпатична.
Сва срећна, отрчала сам до мојих пријатеља,
узбуђено да им то кажем.
Они су се смејали,
рекли да је то само лакши начин
да се за некога каже да је слаб.
Али можда бити слаб
није увек лоше.
Можда је то баш оно
што ме чини јачом
од свега што сам морала да научим
у комшилуку без много девојчица.

Ученик: Дуња Дошен I-3

Ментор: Марина Милаковић

Пада први снег

Још увек као да те се присетим сваке среде,
моје руке чекају твоје, крхке, хладне и бедне.
Стојим код наше зграде саграђене од цигала,
време тече, зима као да је довека стала.
И докле ће прозор да се магли од хладноће?
Укочена питам књиге које приповедају да љубав увек дође.
Из далека још увек видим твоју јакну боје зеленог блата,
замишљам њу и слова на њој сашивена концем од злата.
Као да стижеш, трчиш у загрљај опет,
али однеће ме ветар, јер је против нас, проклет.
Знаш ли да сам чекала дуго, јер сам једино желела да знам,
да ли се и ти без мене осећаш потпуно некако изгубљено сам?

Ученик: Сара Пајтић IV-1

Ментор: Марина Милаковић

Шапутање боја

Слепа жена сликала је снове,
У бојама тихим, нежне и нове.
Додир је водио путање смирене,
Правио слике тихо саткане, дирљиве и fine.
Она је чула светлост што шушти,
Па руком, лагано, машти на вољу пусти.
Њена палета певала је меко,
Док ју је срце водило далеко.
Платно је шуштало под њеном руком,
Као да разговара са њеним дубоким слухом.
Њена машта је била свет без краја,
Где свака сенка нежно сјај добија.
Слике су носиле топлину њеног гласа,
Сваки потез био је одраз срца без страха.
И тако је, без погледа, стварала свет нови,
Док су њене слике шаптале у боји.

Ученик: Исидора Смиљковић II-2

Ментор: Иванчица Кнежевић

Без тебе

Ноћ је хладна, срце ми се ломи,
без тебе душа тоне у тмини и боли.

Сенке плешу по зидовима саме,
и сваки дах одзвања без тебе саме.

Сузе ми теку, туга ме носи,
твој осмех нестаје, све моје троши.
Додир твој благи још носим у сну,
али твоје руке сада нису ту.

Ветровима шаљем тихи свој глас,
али одзвања само празнина у нас.

Месећ ме гледа, хладан и сив,
и свака успомена боли као жиг.

Све што остаје, тиха је празнина,
црна река туге што у мени тиња.
Твој пољубац – последњи траг на мени,
бледи као живот у заборављеној сени.

Ученик: Јована Симетић III-3

Ментор: Иванчица Кнежевић

Деда

Опет те нема када падне мрак,
Од тад, сунцу се губи сваки зрак;
Нема више твог трага,
Ни умиљатог гласа кад баби кажеш: „Драга!“

Речи које ти нисам рекла боле,
И да се поново сретнемо, свеци се са мном моле;
„Душојед“ си ми тепо,
А са твојом душом било ми је лепо.

Када си отишао, била сам мала да схватим,
Сад бих урадила све да могу време да вратим;
Била сам дете кад си се са мном играо,
Да ме видиш велику ниси стигао.

И за тобом ми јеца душа
Око грла ми је суша;
Увек си ми говорио: „На глави ми дубиш“,
Сад ми фалиш, у главу да ме љубиш.

Ученик: Александра Кусић II-2

Ментор: Иванчица Кнежевић